

*Тормахова Вероніка Миколаївна,
кандидат мистецтвознавства,
доцент кафедри джазу та естрадного співу
Київського національного університету
культури і мистецтв
tormakhova@mail.ru*

ВПЛИВ ГУРТУ «БРАТИ ГАДЮКІНИ» НА РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ РОК- ТА ПОП-КУЛЬТУРИ

Стаття присвячена аналізу дихотомії традиції–новації на прикладі творчості українського культового рок-гурту «Брати Гадюкіни». Розглянуто їх вплив на формування певного напрямку в популярній музичній культурі України, який характеризується вибором соціально значущої тематики, представлені з активним залученням комічного, утіленого як вербальними, так і специфічними музичними засобами. Продовження певних традицій «Братів Гадюкіних» досліджено на основі творчості гуртів «Тік» та «Дзідзьо». Так само розглянуто окремі композиції із нового альбому «Made in Ukraine» як приклад еволюції стилю гурту «Брати Гадюкіни».

Ключові слова: традиції, новації, «Брати Гадюкіни», «Тік», «Дзідзьо», рок-музика, поп-культура, фольклор, комічне.

*Тормахова Вероніка Николаевна,
кандидат искусствоведения,
доцент кафедры джаза и эстрадного пения
Киевского национального университета
культуры и искусств*

ВЛИЯНИЕ ГРУППЫ «БРАТЫ ГАДЮКИНЫ» НА РАЗВИТИЕ УКРАИНСКОЙ РОК- И ПОП-КУЛЬТУРЫ

Статья посвящена анализу дихотомии традиции-новации на примере творчества украинской культовой рок-группы «Браты Гадюкины». Рассматривается их влияние на формирование некоего направления в популярной музыкальной культуре Украины, для которого характерен выбор социально значимой проблематики, активное использование комического, воплощаемых как вербальными, так и собственно специфическими музыкальными средствами. Продолжение некоторых традиций «Братов Гадюкиных» исследуется на основе творчества групп «Тик» и «Дзидзьо». Также представлен анализ нескольких композиций из нового альбома «Made in Ukraine» как пример эволюции стиля группы «Браты Гадюкины».

Ключевые слова: традиции, новации, «Браты Гадюкины», «Тик», «Дзидзьо», рок-музыка, поп-культура, фольклор, комическое.

*Tormakhova Veronica Mikolayvna,
PhD in arts, assistant professor of jazz and pop singing
Kyiv National University of Culture and Arts*

THE «BRATY GADYUKINY» INFLUENCE ON THE DEVELOPMENT OF THE UKRAINIAN ROCK AND POP CULTURE

This article analyzes the dichotomy of tradition-innovation on the example of Ukrainian cult rock band the «Braty Gadyukiny». Their impact on the formation of a trend in popular music culture of Ukraine is studied, which is characterized by the choice of socially relevant issues, the active use of the comic, embodied both verbally and in specific musical means. The continuation of certain traditions of the «Braty Gadyukiny» is investigated on the basis of groups the «Tick» and the «Dzidzio» works. The analysis of several songs from the new album «Made in Ukraine» by the «Braty Gadyukiny» as an example of the evolution of the band's style is done in the research.

Key words: tradition, innovation, the «Braty Gadyukiny», the «Tick», the «Dzidzio», rock music, pop culture, folklore, comic.

У сучасній популярній музиці України можна спостерігати чималий розвиток тих тенденцій, які були закладені ще на початку формування незалежності. Насамперед, неможливо не згадати той внесок гурту «Брати Гадюкіни». У їхній творчості, що органічно поєднала досягнення західноєвропейської та американської культури з українськими, було закладено певний напрям національної рок-музики. Серед музичних гуртів ХХІ століття можна виділити декілька, які в той чи інший спосіб продовжили лінію «Братів Гадюкіних» – це «Тік» та «Дзідзьо» (Dzidzio), які здійснили це доволі своєрідно. Перша фаза активного існування рок-гурту «Брати Гадюкіни» становила трохи менше, аніж 10 років (з 1987 по 1996 р.), проте навіть за такий досить невеликий час було втілено багато цікавих ідей. З 2014 року, коли музиканти вирішили поновити свою діяльність та випустили новий альбом «Made in Ukraine» можна датувати новий етап розвитку, який представляє також особливий інтерес для музикознавства. Виникає можливість прослідкувати ті стильові модифікації, які відбулись після довгої творчої перерви та без фронтмена С.Кузьмінського, який помер 2009 року.

Одне з небагатьох досліджень, присвячених творчості «Братів Гадюкіних» належить О. Литвиновій. Проте, популярна естрадна музика є ще досить мало розробленою в сучасному музикознавстві.

Варто проаналізувати запоруки комерційної успішності популярної музики, серед яких можна виділити як «немузичні» чинники – прагнення створити шоу, «подію», які окреслюються найкраще з позицій маркетингу культури, так і власне музичні – створення цікавого звукового матеріалу, який має легко сприйматись та добре запам'ятовуватись. Такі вимоги до музичного матеріалу практично стають можливими під час дотримання дихотомії такої класичної пари категорій, як традиції-новації. Аналіз глибинних тенденцій розвитку музичної культури початку ХХІ століття дозволить спрогнозувати можливий подальший розвиток популярної музики.

Комедійна лінія на українській естраді була представлена досить широко. Тут не можна не згадати Левка Дурка (Леонтія Бебешка), Верку Сердючку (Андрія Данилка). Перший виконавець, випустивши 8 альбомів, останній із яких датований 2007 роком, присвятив себе здебільшого дитячій аудиторії та майже зник з активної ротації на теле- та радіо-каналах. Так само з 2007 року Верка Сердючка лишається в сфері шоу-бізнеса та на великій естраді, але після майже досягнутої перемоги, зайнявши друге місце на конкурсі «Євробачення», переходить у менш активну стадію своєї творчості, уже рухаючись у встановлених для себе самої стандартах. У той самий час в українському шоу-бізнесі виникає сприятлива ситуація, коли з'являється в певному сенсі «вакансія» на нові персонажі комедійного характеру. Саме з 2005 року розпочинає свою діяльність гурт «Тік», а 2007 року виходять його перші альбоми. Своєрідною другою хвилиною – відповіддю на заклик аудиторії – стає поява 2009 року гурту «Дзідзьо», коли знову виникає потреба в чомусь новому та «брендовому».

Отже, спробуємо проаналізувати дихотомію традиції-новації на основі впливу творчості гурту «Брати Гадюкіни» на подальший розвиток рок- та поп-культури.

Гурт «Тік» (Тверезість і культура), започаткований 2005 року в м.Вінниця, існує вже доволі тривалий час, протягом якого він опанував досить багато стилів: фолк-рок, панк-рок, реггі, ска-панк, поп-рок, фолк-пан. У творчому доробку 3 альбоми (ЛітераДУРА – 2007, тиХИЙ – 2008 і Весільний – 2011) та 18 відеокліпів.

Розглянемо ті особливості, які власне й об'єднують творчість гуртів «Брати Гадюкіни» та «Тік»:

1. Основою творчого методу «Тік» можна вважати ту традицію, яку й пропонують «Брати Гадюкіни» – поєднання вже усталених західних стилів, як-от реггі, ска чи фолк-рок з українськими національними фольклорними традиціями. Проте «Тік» відрізняється більшою стильовою різноманітністю.

2. Другим чинником, що об'єднує творчість обох груп, є використання розмовної вербально-текстуальної лексики (суржику), яка відрізняється від літературного ідеалу.

3. Досить широкою є палітра тематики пісень: соціально-політична проблематика («Люби ти Україну!», «Весела пісня»), лірика («Зима», «Апрель», «Для мами»), жартівливо-танцювальні пісні («Гуляй, народ», «Вчителька», «Ендорфіни»).

4. Відмінною рисою творчості гурту «Брати Гадюкіни» було використання вже раніше створених хітів та їхнє творче переосмислення. Гурт «Тік» так само запозичає музичний тематичний матеріал інших груп та, перекладаючи на українську мову, змінює аранжування. (Наприклад пісня «Тік» – «Білі троянди» – це «Белые розы» гурту «Ласковый май», композиція «Чоловіче щастя» – «Женское счастье» Т.Овсієнко).

5. Звернення до фольклору, що може проявлятися на різних рівнях, яке широко використовували «Брати Гадюкіни», так само представлене у творчості гурту «Тік», як-от: використання інтонацій, близьких до народних пісень («Сі-

ржант)), залучення «народного» інструментарію (баян), танцювальних епізодів («Весела пісня»), елементів традиційної клезмерської танцювальної мелодії «Сім-сорок» («Вінницька полька»).

І, власне, безпосереднім музичним проявом пошани гурту «Тік» до творчості їхніх попередників є виконання пісні «Міську, вважай» (з дебютного альбому 1989 року «Всьо чотко!» «Братів»), яке відбулося 3 червня 2011 року в Київському палаці спорту, коли «Брати Гадюкіни» разом із найвідомішими українськими рок-музикантами зіграли концерт пам'яті Сергія Кузьмінського «Я вернувся додів». Окрім «Гадів», у концерті взяли участь «Океан Ельзи», «Воплі Відоплясова», «Ляпіс Трубецкой», «ТНМК», «Бумбокс», «Мандри», «ДахаБраха», «Гайдамаки», Тарас Чубай, «Димна Суміш» та інші відомі українські виконавці.

Розглянемо тепер особливості та специфічні риси гурту «Дзідзьо», які так само поєднують його у відношенні зразок-наслідування, традиції-новації з діяльністю «Братів». Гурт Dzidzio (словом «дзідзьо» на Західній Україні називають дідусів), що є досить «молодим», розпочав своє існування 2009 року в місті Новояворівськ (Львівська область) за підтримки ще одного «класика» рок-музики та їхнього земляка Андрія Кузьменка (гурт «Скрябін»). Зараз основою гурту є Дзідзьо (Михайло Хома), Лесик (Олег Турко) і Юлік (Назар Гук), які працюють у жанрі «комедійного антигламурного попу». Їх позиціонування як поп-гурту багато в чому зумовлює особливості творчості. У їхньому доробкові альбом «Ха-ха-ха» (2012), сольний концерт на стадіоні «Арена Львів» (2013) та більше 13 відеокліпів, що мають великий рейтинг перегляду на Youtube та в соціальних мережах. Серед однієї з версій походження візуального образу Дзідзьо є дід Андрон, ведучий хіт-параду «Новіє Рускіє Горкі» на каналі М1 (2000), програми «Guten Morgen» на М1, гумористичного вечірнього розважального шоу «Молочні брати» на М1 у виконанні Андрія Підлужного (лідер гурту «Нічлава», экс-виконавець гурту «Скрябін»). Ця ідея висувалась у статті «Канал "М1": Алло, мы тырим проекты!»: «Поставьте Деда Андрона рядом с Дзидзьо, и вы все поймете» [2].

Проте, якщо звернутись до особливостей не візуальних, а вербальних текстів гурту «Дзідзьо», то треба відзначити використання надсянського (долівського) говору, що належить до одних з архаїчних говорів галицько-буковинської групи південно-західного наріччя. «Надсянські говірки займають, загалом кажучи, територію над рікою Сяном та його притоками від річки Стрв'яз (Стривігор) на півдні аж до річки Танви на півночі. За свідченнями передвоєнної дослідниці цих говірок М.Пшешюрської, поширені вони були, беручи до уваги міжвоєнний географічно-адміністративний поділ, на території Ярославського та Перемишльського повітів, західних частин Мостиського, Яворівського та Любачівського повітів і південної частини Білгорайського повіту» [3, 15].

Особливістю образу, який представлений гуртом «Дзідзьо», є пародійне змалювання середньостатистичного жителя невеликого селища, який прагне знайти своє місце у житті, відшукати кохання та реалізувати власні амбіції. Навіть візуально поєднання спортивних костюмів та дуже строгих окулярів викликає асоціації з улюбленим героєм радянського кінематографа Шуриком з кі-

нострічок Л. Гайдая. При цьому зовнішня інтелігентність Шурика у поєднанні з бородою а-ля Карл Маркс та використанням нецензурної лексики створюють просто неповторну буфонаду фронтмена гурту. Розвиток комедійного жанру має довгу історію, стійкі традиції та різноманітні форми виявів комічного. Властиве буфонада є в народному майданному театрі скоморохів, у комедії дель арте, у виставах клоунів. Класична музика так само не обминула сфери комічного, унаслідок чого з інтермедій, неаполітанських та венеціанських діалектальних комедій виникає жанр опери-буфф. Для неї були характерні якраз персонажі з «простого люду», нескладний сюжет, використання народної мови та неймовірна яскравість музичного матеріалу.

Поява такого персонажу, як Дзідзьо, в українському шоу-бізнесі була зумовлена наявністю в певному сенсі «порожнього місця», ніші, яка була вільною. Звісно, засилля гламурного, блискучого, галасливого та внутрішньо порожнього масового конвеєрного виробництва «зірок» не могло не сприяти появі своєрідного «стьобу» на нього. Поява ще одної «зірки» може пройти не поміченим для аудиторії, натомість, як зазначає дослідник О.Зайва, «особи, які обирають гумор як власну професію, характеризуються порівняно більш високим рівнем інтроверсії та часто вдаються до свідомого глузування з себе з метою привернення уваги оточуючих» [1, 15]. Дослідниця зазначає, що існує феномен «акторської само презентації». Це явище полягає «у використанні енергійними, доміантними, імпульсивними та експресивними особами всіх стилів гумористичної поведінки. Остання має за мету розв'язання проблеми конфліктності й непослідовності образу «Я», привернення уваги й здобуття визнання оточення та пояснення й спрощення загрозливого навколишнього світу» [1, 15].

Отже, спробуємо проаналізувати взаємозв'язок та вплив гурту «Брати Гадюкіни» на творчість «Дзідзьо».

1. Спільним чинником для обох гуртів виступає єдине територіальне походження – Львівська область, для якої характерне специфічне мовлення – діалект, суржик, що використовувався в піснях обох гуртів.

2. Варто відзначити тембральну та теситурну спільність вокальної партії лідерів гуртів – Кузі та Дзідзьо.

3. Широке використання категорії «комічне». Іронія, гумор, сатира у «Братів Гадюкіних» змінюється більш «низьким» характером гумору в Дзідзьо, який виявляється на рівні використання ненормативної лексики.

4. Тематика текстів композицій обох гуртів перетинається у сфері соціально-побутового та ліричного начал (пошук кохання, нерозділені почуття), хоча в Дзідзьо цим вся проблематика композицій і обмежується.

5. Схожі прийоми голосоведіння та бек-вокалу (у заспіві пісні «Голі дівчата» голосоведіння та бек-вокал, споріднений з Гадюкініми).

6. Використання вже раніше створених хітів та їх творче переосмислення (у «Гадюкіних» – «Yellow submarine» The Beatles, у «Дзідзьо» – «Старі фотографії» гурту «Скрябін»).

7. Звернення до фольклору – різдвяна колядка «Старий рік минає» в Дзідзьо.

Відмінності полягають у тому, що гурт «Дзідзьо», належить до поп-музики, а не рок-музики; розвиває лише одну лінію, яка була представлена у

творчості «Братів Гадюкіних». Здебільшого представлені танцювальні композиції, у яких переважають прості мелодії, нескладні гармонії, ритмічна повторюваність, не досить вибагливе інструментування (гітара, клавішний синтезатор). Проте стильовою ознакою є використання акордеону як своєрідної візитівки, який залучають для створення «народного» характеру («Ялта», «Сама-сама», «Старі фотографії» та ін.).

Відмінною рисою «Дзідзьо» є широке використання танцювальних стилів: диско в композиції «Сусіди», у пісні «Сама-сама» використання фламенко у вступі до пісні, застосовується реп у композиції «Павук» (feat Вова зі Львова).

Варто зазначити, що «Брати Гадюкіни» презентували у вересні 2014 року новий альбом «Made in Ukraine». На наш погляд, розглянувши його особливості та порівнявши з композиціями з попередніх альбомів колективу, можна зробити певні висновки щодо індивідуального стилю гурту, спробувати визначити його стабільні та мобільні чинники, виявити видозміни, які відбулись після втрати фактично основного соліста-вокаліста. З моменту написання останнього альбому «Щасливої дороги! (Бай, бай, мила!)», який побачив світ у 1999 році до «Made in Ukraine» пройшло 15 років. Альбоми, які виходили за цей час, а саме «НА!ЖИВО» (2000), «Live à Bruxelles» (2006), «Вродило» (2006) були концертними записами різних років, а обидва альбоми 2007 року – «Краще» та «Love Story» (збірка любовних пісень у новому виконанні) – тематичними компіляціями.

Здебільшого композиції попередніх альбомів створювалися так: тексти пісень належали Сергію Кузьмінському, музика – колективна творчість «Братів». Невелика кількість пісень мала інше авторство – і слова, і музика належали Ігорю Мельничуку («Лібідо», «Клофелін»). Одним із найбільш важливих компонентів стилю «Братів Гадюкіних» була яскрава галицька лексика, сповнена розмовною мовою, прикрашеною сленгом, суржиком та подана в неповторному виконанні Кузі – із його пронизливим тембром, дещо лінивою манерою мовлення. Однозначно можна сказати, що відсутність лідера справила досить сильний вплив на саунд нового альбома «Made in Ukraine». Музиканти гурту вирішили не брати нового вокаліста, а співати власне вокальні партії старим виконавським складом. Треба зазначити, що й деякі пісні минулих альбомів традиційно виконувались не Кузею, а Павлом Крохмальовим, як правило ліричного характеру, які наслідували виконавську манеру а-ля П.Зібров та кафешантанний «саунд».

Проте музичний бік композицій, що створювався, як і раніше, колективом гурту, не втратив своєї яскравості та самобутності. Досить цікавим чинником є велика кількість пісень в альбомі – 16. Максимальна кількість композицій у попередніх «нових» альбомах не перевищувала 12-ти. Така велика збірка виникла, імовірно, унаслідок великого періоду творчого мовчання, під час якого в музикантів з'являлися нові теми та ідеї, а по-друге, перші альбоми записувалися ще на касети, де кількість пісень була обмежена. Передостанні альбоми, що писались на CD-дисках, поступово розширювались, проте саме поява альбому на сайті гурту, в умовах вільного розповсюдження композицій дала змогу викласти великий об'єм готового матеріалу. До речі, автором слів та музики до нового альбому виступив Ігор Мельничук.

Звичайно з плином часу змінилася тематика гурту, у центрі їхньої творчості все ще центральне місце займає гостра соціальна проблематика, проте її спрямованість змінюється відповідно до запитів часу. Постають проблеми індивідуальності молодого покоління, яке перебуває під впливом ІТ-технологій настільки, що втрачає зв'язок не лише з реальністю, а й зі власною самістю. У композиції «Молишся, сину» використано аналогію між сюжетом Старого Заповіту та сьогоднішнім, коли виникає засилля технічних пристроїв (гаджетів), чий вік дуже нетривалий – лише півроку, після чого вони замінюються новими:

«Як на горі старий Мозес говорив з вогнями,
на долині його нарід зійшовся з чортами.
Золотого бугая з копійок відлили,
Убирали його в квіти й на нього молились.
Три тисячі раз лелеки з тих часів вертались,
Були гори – стали ріки, люди не змінялись.
Вже нового бугая одяг дідько в ризи,
А ти молишся на телефон, що в штани не лізе.

Приспів:

Молишся сину? Молисі, дитино,
Прийдуть в хату жовті люди – стрінеш на колінах».

За стилем це фанк із типовим басовим рифом, гітарою, ударними та клавішними. Характерним для «Братів Гадюкіних» є створення своєрідного підтексту не лише у вербальному компоненті, а й у музичному, коли розкриваються якісь приховані сенси. Так, між 2-куплетом та гітарним соло виникає новий матеріал – вставка, що асоціюється зі зовнішніми та внутрішніми ворогами молодого покоління. Цей інструментальний епізод гротескного характеру з використанням елементів мажорної пентатоніки, виконаний характерним для ранніх композицій «Братів» тембром «йоніки», що змальовує «жовтих людей», із якої згодом проступає гуцульський лад як носій українського начала. Тож виникає образ українця, зануреного у сферу споживання китайських товарів та позбавлений духовного стрижня і глибинного сенсу існування.

У стилі фанк, який був притаманний деяким композиціям альбому «Було не любити» (1994) «Братів Гадюкіних», витримано композицію «Nobody loves me». Пісня починається з приспіву діалогічного характеру, що проявляється у своєрідному бек-вокалі, у якому чергується проведення в унісонному та акордовому складі. Тематика окреслюється нагальними проблемами, які виникають у сучасному суспільстві споживання: поява безлічі розважальних шоу (кулінарних, танцювальних), серіалів, зовнішньої ефектності сфери шоу-бізнесу з одного боку, та внутрішньої порожнечі з іншого:

«Я культовий музикант – чоловік і транспарант.

Вже двадцяту зиму граю пісню одну.

Танцюрист і кулінар – зараз головне піяр.

Пробиваю проект, щоб на гривню мій портрет».

Аранжування напрочуд гарно поєднує кращі традиції гурту – акордове звучання духової групи (саксофон, тромбон, труба) імітує біг-бэнд. Фактура насичена підголосками, контрапунктами та значними імпровізаційними розділами.

Стилістично незвичною видається композиція «День народження», заспів якої поданий у напрямку поп-рок. Дуже сучасний саунд пісні виділяється посеред інших пісень. Декламація, що часом наслідує реп, додає композиції більшої експресивної виразності та підкреслює значення тексту. Попри ці новації такий «класичний» для «Братів Гадюкіних» прийом, як цитування музичного уривку з творчості іншого виконавця тут так само є – залучено фразу з композиції «День народження у тебе» виконавця Теодора Кукурудзи. Досягається ефект яскравого контрасту з іншим матеріалом, адже згадана пісня Кукурудзи, що зазвичай застосовується як застільна з яскраво вираженим «шароварницьким» присмаком, виглядає наче біла пляма на чорному тлі acid-року, у якому написано попередній інструментальний бридж. Цим самим підкреслюється різкий контраст антитез, якими сповнений вербальний текст.

«Хуліган і красуня – стара історія.
Зубами мажорів мічена територія,
Триста спартанців в одному сектрі,
Драбина в небо – любов до гроба.
В той день на горі спалахнула смерека,
Розписалися тихо, прилетів лелека,
Сіли на трьох прикинули скромно,
В неї з школи медаль, у нього – условно.

Приспів:

Кожен хоче стежку свою, автостраду.
Вірує в людей Ісус з шоколаду».

Такий характерний прийом, як звернення до побутових народнопісенних жанрів також присутній принаймні в тексті пісні, як-от використання стереотипних словосполучень та кліше: «спалахнула смерека», «прилетів лелека», «любов до гроба».

Безперечно, можна свідчити про еволюцію стилю гурту «Брати Гадюкіни», яка проявилась у кристалізації всього того, що було найбільш суттєвим у їх творчості – це соціально-загострена актуальна тематика з якісним музичним матеріалом. Багатоманітність проявів сфери комічного, яка проявляється в гіперболах, аналогіях, натяках, що з плином часу прийшла до свого більш «витонченого» варіанту, коли сленг та діалектні слова залишились, а ось ненормативна лексика зникла.

Навіть за короткого огляду деяких пісень із нового альбому варто зазначити, що його вихід є значною подією в українській рок-музиці. Власне, гурт «Брати Гадюкіни» справив великий вплив на формування національної поп-культури та таких її напрямів, як рок- та поп-музика, прикладом чого є творчість таких гуртів, як «Тік» та «Дзідзьо». При цьому власне у самих «піонерів» українського року є ще значний творчий потенціал, який, сподіваємося, вони ще зможуть утілити у своїх майбутніх альбомах та концертній діяльності.

Література

1. Зайва О. О. Особливості використання почуття гумору як ресурсу психологічного подолання. – Автореферат дисер. на здобут. наук. ступеня канд. психолог. наук. – Х., 2006. – 18 с.

2. Канал «М1»: Алло, мы тырим проекты! : [Електроний ресурс]. – Режим доступу: URL: <http://mediananny.com/raznoe/2301483>. – назва з екрану.

3. Лесів М. Надсянські говірки в дослідженнях у ХХ ст. // Марія Пшепюрська-Овчаренко Мова українців Надсяння. – Перемишль, 2007. – 300 с. – С.15-79.

References

1. Zayva O.O Osoblivosti vikoristannya pochuttya gumoru yak resursu psihologichnogo podolannya. – Avtoreferat dis. na zdobut. nauk. stupenya kand. psiholog. nauk. – H., 2006. – 18 s.

2. Канал «М1»:Allo, mi tirim proekti! : [Elektronniy resurs]. – Rejim dostupu: URL: <http://mediananny.com/raznoe/2301483>. – najva z ekranu.

3. Lesiv M. Nads`anski govirki v doslidjennyah v XX st. // Mariya Pshepyurska-Ovcharenko Mova ukrayinciv Nadsyannya. – Peremishl, 2007. – 300 s. – S.15-79.

УДК 792.03

*Тулянцев Андрій Анатолійович,
кандидат мистецтвознавства
доцент кафедри історії та теорії музики
Дніпропетровської консерваторії ім. М. Глінки*

ОПЕРНА СТУДІЯ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ КОНСЕРВАТОРІЇ ім. М. ГЛІНКИ

У статті аналізуються принципи роботи режисерів та диригентів оперної студії у професійній підготовці студентів спеціалізації «академічний спів». Дніпропетровська консерваторія ім. М. Глінки – вищий навчальний заклад, наймолодший музичний ВНЗ України. Дніпропетровська консерваторія створена 2006 року на базі Дніпропетровського музичного училища ім. М. І. Глінки, яке було засноване 1898 року і є одним з найстаріших вищих навчальних закладів міста. Сьогодні навчальний заклад об'єднує в собі консерваторію, училище та центральну музичну школу. Оперна студія Дніпропетровської консерваторії ім. Глінки – окремий музичний театр, репертуар якого нараховує твори української та світової класики. Випускники п'ятого курсу складають державний іспит, виконуючи головні партії у виставах Дніпропетровського академічного театру опери та балету. У 2014 році випускники уперше узяли участь у театральному фестивалі «Січеславна».

Ключові слова: актор, сценічна мова, дихання, театральне мистецтво, сольний спів, голосоутворення.

*Тулянцев Андрей Анатольевич,
кандидат искусствоведения,
доцент кафедры истории и теории музыки
Днепропетровской консерватории им. М. Глинки*

ОПЕРНАЯ СТУДИЯ ДНЕПРОПЕТРОВСКОЙ КОНСЕРВАТОРИИ им. М. ГЛИНКИ

У статті аналізуються принципи роботи режисерів та диригентів оперної студії у професійній підготовці студентів спеціалізації «академічний спів». Дніпропетровська консерваторія ім. М. Глінки – вищий навчальний заклад, наймолодший музичний